

„Ја нисам југоносталгичар. Ја сам Југословен. Допало се то неком или не“ (Љубиша Ристић)

Како је Никола Танасић покушао да оправда и одбрани Југославију у свом тексту поводом стогодишњице њеног оснивања, боље да није. Унутрашња конзистентност излагања и аргументације, и њена утемељеност (смисленост, плаузибилност, итд.), требало би да су базични принципи који се у једном интелектуалном подухвату поштују. Нажалост, код Танасића их налазимо грубо погажене.

Пођимо од принципа (не)противречности. Танасићев основни циљ је да покаже извесну вредност Југославије и њене историјске прошлости, пре свега за српски народ и његове националне интересе. У том смислу се он дистанцира од мрзитеља Југославије и југословенства међу српским националистима [\[1\]](#), представљајући се као исправнији и одмеренији заступник српског родољубља, што је свакако за похвалу. Не улазећи за сада у њихову оправданост, кључни аргументи који се наводе у прилог Југославије као за Србе вредног пројекта, могу се сажети у следећој његовој реченици: „Југославија ујединила све Србе у једну државу, ујединила Српску православну цркву обновивши Пећку патријаршију, и за њено време српска књижевност, култура и уметност произвеле су нека од својих највећих и национално и међународно најзначајних дела“ (тачка 2). Међутим, у тачки 6, он каже следеће: „Резигнација српског народа Југославијом је сасвим природна ствар...Срби данас имају пуно право да подвуку црту и одбаце Југославију као историјски промашај и као експеримент који је дао негативне резултате“, и очигледно сугеришући негативан смисао ових идеја, наводи „залагање бројних српских великана двадесетог века за Југославију“, те да су они „свој језик називали српскохрватским“ и „гајили илузије о братству и јединству 'троименог југословенског народа““. А затим се у тачки 8 Танасић поново враћа на позитивно тумачење југословенства, на нивоу формулације експлицитно противречећи ономе што је претходно рекао у тачки 6: „Још један разлог због кога Срби треба да негују сећање на властиту традицију Југославије и да негују њене симболе као део своје историје, укључујући ту и достојанствено, али презрено гесло 'братства и јединства'...“. Како повезати све ове исказе у једну логичну целину, остаје нејасно...

Танасићево мутно „југословенство“ као великосрпски пројекат

Пише: Марио Калик
среда, 05 децембар 2018 09:00

Немају разлику са Танасиће Десет непријатних истина о Југославији – и зашто Срби